

Arrest

nr. 348 746 van 22 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van “*Palestina afkomstig*” te zijn, op 7 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 oktober 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2026.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)” van 28 oktober 2025, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 8 augustus 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 7 augustus 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument

dat geldig is tot 12 oktober 2028 (Documenten, stuk 5, nrs. 3 en 5; Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, Antwoord Griekse Asieldiensten). Verzoeker betwist dit niet (NPO, p. 5-6).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat “alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van september 2025, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigten van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen, waaronder NANSEN Note 2025-3, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker wijst op zijn bijzondere kwetsbaarheid en stelt dat hij een weinig geschoolde Palestijn uit Gaza is en UNRWA-bescherming kreeg. Hij maakt zich zorgen om zijn familie die in Gaza is achtergebleven. Verschillende van zijn familieleden werden onlangs gedood door bommen (NPO, p. 8). Verzoeker leeft in een permanente staat van stress. Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft, stelt de Raad echter vast dat er actueel geen document voorligt dat verzoekers psychologische problematiek zou kunnen staven. Bovendien heeft verzoeker in Griekenland geen psychologische hulp gezocht (NPO, p. 11) en maakte hij bij aanvang de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin gewag van persoonlijke problemen van medische of psychologische aard (DVZ-dossier, stuk 7, “Bijkomende vragen M-status Griekenland”). Hij stelde dat het goed gaat met zijn gezondheid (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 29). De bestreden beslissing merkte verder terecht op:

“Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen toegang had tot medische zorgen. U was bovendien in het bezit van een AMKA. U stelt in Griekenland geen medische hulp – bij fysieke noch mentale problemen – gevraagd te hebben (CGVS, p. 11).

U verklaart zich aan het begin van uw persoonlijk onderhoud prima goed te voelen en bent, ondanks uw opmerking dat u soms wat vergeetachtig bent, concentratieproblemen heeft een stress heeft door de actuele

situatie in Gaza, niet in behandeling in België betreffende uw mentaal welzijn: u hoopt dat het vanzelf over gaat. Er worden geen kwetsbaarheden door u benoemd, noch vastgesteld door het CGVS (CGVS, pp. 2, 3, 10, 11-12)."

Verder is de algemene verwijzing naar rapporten van ULYSSE alsook andere organisaties onvoldoende om op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker vast te stellen die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Ook verwijzingen naar arresten van de Raad zijn niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoeker dient zijn bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker echter wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing stelde aldus eveneens terecht vast dat verzoeker geen bijzondere procedurele noden heeft, wat hij zelf al aangaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ-dossier, Vragenlijst "Bijzondere procedurele noden").

7. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 7 augustus 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont aldus ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, aangezien hij zelf verklaarde dat het nooit zijn bedoeling was om in Griekenland te blijven en dat zijn eindbestemming België was (DVZ-dossier, CGVS-vragenlijst, stuk 7, vraag nr. 5). De bestreden beslissing zette verder pertinent uiteen:

"1. Een gebrek aan inspanningen om een duurzaam leven op te bouwen

1.1. Ten eerste legt u geen eenduidige verklaringen af over de tijd die u in Griekenland doorbracht: u herinnert zich 8-9 maanden, maar zegt nu weer dat u begin 2022 in Griekenland aankwam, dan weer dat u in juni 2022 Gaza verlaten heeft (CGVS, pp. 4, 7). Vast staat dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend op 8 augustus 2023 en dat u amper vier maanden later, op 5 december 2023, een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Deze korte periode getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden, al stelt uw advocaat op het einde van uw persoonlijk onderhoud dat u dat wel degelijk van plan was (CGVS, pp. 13-14).

Waar u op het CGVS verklaart dat u van zins zich te vestigen in Griekenland omdat u het land prachtig vond en de mensen er erg aardig waren (CGVS, p. 11), stelde u op de DVZ nog dat het nooit de bedoeling was om in Griekenland te blijven en dat uw eindbestemming België was (Vragenlijst CGVS door DVZ, 8/12/2023). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, wijdt u dit aan mogelijke vertaalfouten door de tolk (CGVS, p. 13). U gaf eerder in uw persoonlijk onderhoud nog aan dat u de tolk op de DVZ goed begrepen had en dat alles juist was geregistreerd (CGVS, p. 3). Opnieuw wijst alles erop dat u niet van zins was om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland en er uw rechten te doen gelden.

1.2. Ook blijkt uit niets dat u al het mogelijke gedaan heeft om op zoek te gaan naar huisvesting gedurende uw verblijf in Griekenland. U stelt sinds uw aankomst op Kreta, na het verlaten van het opvangcentrum van Leros, in een verlaten gebouw te hebben gewoond, alsook enkele dagen op straat doorbracht en kon overnachten bij de Griek voor wie u (kortstondig) werkte (CGVS, pp. 9, 10). U zou naar een kantoor zijn gegaan dat u zou kunnen helpen met huisvesting, maar dit kantoor zou een tijd zijn gesloten omwille van een overval waarbij de telefoon van de manager zou zijn gestolen (CGVS, p. 11). Zoals reeds hoger in deze motivering werd vermeld, blijkt nergens uit dat er slechts één bureau open was om u te helpen bij het zoeken naar een woonst, noch dat juist dat bureau gesloten was toen u op Kreta was. Bovendien blijkt uit niets dat u op enig moment of op enige manier actief gezocht heeft naar een woonst.

Bijkomend blijkt uit niets dat u bij terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen. In de periodes van dakloosheid stelt u te hebben gerekend op de hulp van andere

Arabischsprekenden om u te wassen. U laadde uw gsm op in koffiehuizen en kon, toen u voor een Griek werkte in de olijvensector, bij hem overnachten. Ook voorzag hij u af en toe van voedsel. Eveneens voorzag u zichzelf van eten door dat zelf aan te kopen (CGVS, pp. 10, 11).

1.3. Ook heeft u zeer beperkt gewerkt in Griekenland, met name in totaal minder dan een maand in de olijfbouw op illegale wijze, via-via verkregen, waarmee u uw documenten betaalde, zich kon onderhouden in uw levenskosten en u (deels) uw reis naar België financierde (CGVS, pp. 6, 10-11). Toen u gedurende 4-4,5 maand in het opvangcentrum op Leros was, heeft u niet geprobeerd om werk te zoeken omdat men tegen u zei dat er geen werk was (CGVS, p. 9). U verklaart geen hulp te hebben gezocht bij het openbaar arbeidsbureau of bij andere organisaties (CGVS, p. 11), maar verklaarde eerder wel nog dat u vruchteloos naar een arbeidsbureau bent gegaan (CGVS, p. 6). Daarnaast verklaart u dat u via-via een legale kantoorbaan vond in de eerste periode dat u op Kreta was, maar u heeft er slechts één week gewerkt omdat het kantoor te warm was en u kortademig werd (CGVS, p. 11). U bent overigens wel direct op zoek naar werk gegaan in België en vond hier diverse jobs (CGVS, p. 4). Ook dit getuigt niet van een intrinsieke motivatie om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.”

Nochtans is verzoeker zelfredzaam, wat blijkt uit de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“2. Zelfredzaamheid

Het CGVS is van oordeel dat het risico om in een toestand terecht te komen die in strijd is met artikel 3 EVRM in wezen afhangt van de middelen, autonomie en zelfredzaamheid van de betrokkene om zelf diens rechten uit te oefenen en in diens levensonderhoud te (kunnen) voorzien.

U bent voldoende autonoom en zelfredzaam, alsook beschikt u over voldoende middelen om zich bij een terugkeer naar Griekenland te redden. Dit blijkt uit het reizen vanuit Griekenland naar België per vliegtuig samen met uw broer en uit het zelfstandig afhalen van uw Griekse documenten op Kreta. Ook kon u zichzelf gedurende uw hele verblijf in Griekenland onderhouden: u ging langs bij koffiehuizen, kon bij Arabischsprekenden douchen en verbleef tijdens uw werk in de olijfgaard bij uw werkgever (CGVS, pp. 5-6, 7, 13). Bijkomend werd u financieel gesteund door uw broer en door andere Arabischsprekenden in Griekenland (CGVS, pp. 7, 13).

Dat u geen woning, werk of hulp bij een organisatie vond heeft niets te maken met uw zelfredzaamheid. U ondernam beperkte stappen in Griekenland. Uit niets blijkt dat u geen leven zou kunnen opbouwen in Griekenland.”

Bovendien kan er geen abstractie gemaakt worden van de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“3. Geweld

U verklaart dat een vrouw in Turkije u vertelde hoe u naar Griekenland moest gaan, dat u niet genoeg geld had daarvoor maar dat u desondanks bent gegaan. U ging naar de afvaartlocatie, deed uw verhaal, had geen geld bij, dreigde de kustwacht te waarschuwen en de smokkelaar zei vervolgens dan dat u dan mee kon zonder te betalen en dat u later zou moeten betalen. Twee maanden na uw aankomst op Kreta werd u gebeld door de smokkelaar, hij wist waar u was en zou u doden. U trok daarop naar een ander dorp en bleef vervolgens twee maanden op een andere plaats op Kreta, tot u een baan had en een paar dagen had gewerkt teneinde uw vliegticket naar België te kopen. Er is geen directe confrontatie geweest. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de smokkelaar (CGVS, pp. 7-9, 12, 13). Op geen enkele manier toont u aan dat u hierdoor een reëel risico loopt in Griekenland. Dit is immers niet geloofwaardig.

3.1. Vooreerst maakt u geen gewag van enig incident of probleem bij het afleggen van uw verklaring op de DVZ. Daar verklaarde u immers dat het nooit de bedoeling was om in Griekenland te blijven en dat uw eindbestemming België was (Vragenlijst CGVS door DVZ, 8/12/2023). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat u te overdonderd was om over het probleem met de smokkelaar te vragen, en verwijst u opnieuw naar mogelijke vertaalfouten door de tolk (CGVS, p. 13). U gaf eerder in uw persoonlijk onderhoud nog aan dat u de tolk op de DVZ goed begrepen had en dat alles juist was geregistreerd (CGVS, p. 3). Bovendien kan er van een verzoeker worden verwacht dat hij bij het afleggen van zijn verklaring op de DVZ op zijn minst elk element inzake zijn vrees op tafel legt, te meer omdat u enerzijds specifiek werd gevraagd naar persoonlijke problemen in Griekenland, anderzijds omdat u wel een uitgebreide verklaring aflegt over uw problemen in Gaza (Vragenlijst CGVS door DVZ, 8/12/2023).

3.2. Daarnaast is het niet geloofwaardig dat u geen idee had dat er voor de overtocht van Turkije naar Griekenland moest worden betaald, te meer omdat u wel 7000 USD betaalde om van Gaza naar Turkije te geraken (CGVS, pp. 9, 13), noch dat u de smokkelaar voor het blok zou hebben gezet door te dreigen de kustwacht te waarschuwen (CGVS, p. 9). Bovendien legt u geen begin van bewijs neer van problemen met deze smokkelaar.

3.3. Bovendien diende u geen klacht in de bij de politie (CGVS, p.8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Dit doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u genoemde incident.”

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid en aldus keuzemogelijkheden heeft om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of onvankelijk.

3. Met zijn betoog en aanvullende nota neergelegd ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 15 april 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via de aanvullende nota heeft aangebracht. Hoewel de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, zoals het RSA-rapport van april 2026, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.4. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar rechtspraak van de Verenigde Kamers van de Raad, wenst de Raad vooreerst op te merken dat verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld.

3.5. Ter terechtzitting wordt meegedeeld dat verzoekers familie zich ook in de asielprocedure bevindt. Verzoeker stuurt met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cfr.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 15 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP